

VEDNEMĚSÍČNÍK

ZDARMA

studentské nekritické noviny

www.vednemesicnik.cz • redakce@vednemesicnik.cz • @vednemesicnik 2/ květen 2022

Drazí čtenáři, jaro je pro studenty vždy pestré období. Ve třídách se začínají plánovat školní výlety, ve městě probíhá nejlepší Budějovický Majáles na světě a mnozí z nás se rovněž připravují na zkoušku dospělosti či se na poslední chvíli snaží vylepšit známky a zkrotit vysokou absenci.

Ať už trávíte jarní měsíce jakkoli, doufáme, že si najdete čas na poslední číslo Vednemesíčníku v tomto školním roce. A na co všechno se můžete těšit? Příroda se pozvolna probouzí a my máme při vši té kráse možnost uvědomění si, že naše okolí je třeba chránit. Kdo a jak se snaží řešit environmentální problémy globálního měřítka i pouze městských parků, na to vám odpoví článek Ještě není pozdě.

Do české historie se 27. květen 1942 zapsal jako významný den. Proběhla totiž mise Anthropoid, známější jako atentát na Heydricha. Letos tato událost slaví 80. výročí a ve článku Patricie Horové se dozvíte všechna historická fakta i plánované akce na uctění odvahy Čechů, kteří pro svobodu obětovali své životy.

Pro všechny milovníky cestování si redaktorka Anna Peclová připravila článek o jejích vlastních zkušenostech s cestováním. Zavede nás do Dánska a na ostrov Maltu, o nejrůznější rady a tipy nebudete mít nouzi. K poněkud netradičnímu, avšak o to více zajímavému stylu cestování se vyjadřuje Magdaléna Budínová v článku Do světa s prázdnou kapsou.

Tyto a mnohé další články si můžete užít za příjemných květnových dnů a doufáme, že v novém čísle Vednemesíčníku naleznete inspiraci, ponaučení a hlavně zábavu!

text: Simon Rybář

Majálesová králové

více na str. 4, 5, 6

Antropoid

více na str. 2

Do světa s prázdnou kapsou

více na str. 7

Musíme si pomáhat aneb spolupráce s Ukrajinou

Zhruba před půl rokem navázalo Gymnázium Jírovcova 8 spolupráci s Lyceem 23 Záporoží na Ukrajině. Předmětem tohoto projektu mělo být vzájemné kulturní a vědomostní obohacení studentstva a diskuze o různých tématech mezi vrstevníky obou škol. Mezi vybraná témata patřilo například Ukrajinci v Čechách a Češi na Ukrajině nebo Jak se žije mladým (16+) v Česku a na Ukrajině. Závěrem projektu poté mělo být navštívení ukrajinského Lycea 23 v Záporoží studenty Jírovcovy. Tato spolupráce ovšem nabrala úplně jiné obrátky poté, co 24. února vtrhlo Rusko na Ukrajinu a začalo tam něco pro nás jen těžko představitelného – válka.

Prvotní šok z toho, že lidé, kteří žili podobné životy jako my, nyní musí čelit válce a bezprostřednímu ohrožení života, se změnil v zarputilou odhodlanost pomoci. Celá škola se následující den převlékla do žluté a modré a několik studentů napsalo dopisy svým ukrajinským vrstevníkům. V reakci na to přišel e-mail od záporožské učitelky Iriny: „Moc děkujeme! Vážíme si vás a vašich dětí. Dopisy a obrázky jsou pro nás v těchto dnech velkou podporou. (...)“ Nežůstalo ale pouze u symbolických gest. Během jarních prázdnin Gymnázium Jírovcova nabídlo pomoc tamějším studentům, rodičům a učitelům, a několik málo z nich se tak rozhodlo vydat na cestu sem. Během jejich přesunu do Česka o nich neměl nikdo žádné zprávy.

V dopise od ředitele školy v Záporoží Volodymyra Mayorova ze 7. března mimo jiné stálo: „(...) Omlouvám se, že jsem dlouho nenapsal. Jsme nyní aktivně zapojeni v dobrovolnické činnosti, poskytujeme pomoc sirotkům, nemocnicím a našim statečným mužům. Pečeme pro ně chléb, sbíráme teplé oblečení a léky a ve škole máme nepřetržitou službu.“

Mezitím, co se na škole v Záporoží studenti, rodiče a učitelé účastnili kurzů první pomoci a přežití v extrémních podmínkách, pekli chléb, pomáhali do-

rovovníkům a také migrantům například z nedalekého města Mariupol, organizoval studentský parlament Gymji potravinovou sbírku pro rodiny, které byly na cestě sem. Studenti tak dokázali vybrat velké množství trvanlivých potravin a základní hygieny a rodiče přispívali finančně.

Postupně sem začali přijíždět Ukrajinci nejen z Lycea 23, ale také jejich přátelé a známí. Pro první skupinu, která se dostala přes hranice ČR, přijel s dalšími dvěma učiteli ředitel školy Pavel Kavřík. „Vedení školy, učitelé a někteří rodiče jim pomáhají s dopravou z Prahy, s hledáním ubytování, s registrací na Krajském asistenčním centru pomoci Ukrajině v Planě, na úřadu práce a také materiálně i finančně,“ sdělila zástupkyně ředitele Lenka Kudrličková.

Děti, které sem přijely a neměly ještě dochozenou povinnou školní docházku, nastoupily na zdejší základní školy. Starší studenti to ovšem neměli tak jednoduché. „Na střední školy by měli žáci dělat přijímací zkoušky a přestup z ukrajinské střední školy na tu naši není možný. Ministerstvo školství ovšem nedávno vydalo předpis, který naší škole umožňuje navýšit danou kapacitu 450 studentů. Ukrajínští žáci

k nám tedy chodili, aby se zapojili, naučili se trochu česky a nevypadli z režimu, ovšem až od května mohou být našimi oficiálními studenty,“ dodává zástupkyně Kudrličková.

Momentálně na Gymnázium Jírovcova dochází šest nových ukrajinských žáků. Česky zatím neumí, ale ve škole mají možnost dvakrát týdně chodit na doučování češtiny a také si sehnali online kurzy a kurzy na univerzitě. Někteří sem přijeli za zbytkem rodiny, který už češtinu ovládá. Například studentka Kvita zde již měla tatínka, který do Česka přijel za prací, nebo Sofia, studentka prváku, teď chodí do stejné třídy jako její bratranec, který vyrůstal v Česku.

Pomoc nekončí, všichni se snaží o zapojení Ukrajinců do běžného života. Ředitel záporožské školy přes všechno, co nyní musí zvládat, nezapomíná na spolupráci s Jírovcovkou. V jeho nejnovějším dopise stojí: „(...) Cítíme vaši podporu a věříme, že jednoho dne budete moci přijet, navštívit nás, podívat se nám do tváří a vidět naše krásné poklidné město a že my uvidíme vaše město a budeme spolu mluvit. Doufáme a věříme v to nejlepší!“

text a grafika: Lucie Procházková

BUDĚ(JOVICKÝ) MAJÁLES

22. až 27. května se uskuteční již devatenáctý nejlepší Budějovický Majáles na světě. A na jeho návštěvníky čeká jako vždy bohatý program, se kterým se v článku seznámíte.

Festival se ale pomalu začíná ozývat už 1. května, kdy jste mohli vzít svou drahou polovičku k třešni vyznačené na mapě a dát si tak v majáláskovém čase lásku v podobě prvomájového polibku anebo jste mohli díky Majálesu a jeho spolupráci s Českým červeným křížem a Nemocnicí České Budějovice darovat krev v rámci Krvebrání, jehož cílem je přilákat více dárců, přiblížit mladým lidem výhody a cíle darování krve a například pomoci překonat strach, čehož dosahuje i hromadnými darováními.

Jak možná víte, Majáles dělají převážně středoškolské studenty. Řekla bych, že jejich hlavním cílem je spojit školy nejen napříč ročníky, ale napříč celými Budějovicemi. Přináší program zdarma, aby mladým lidem přiblížili kulturu. Nežijí ale jen festivalem, snaží se oživit prostor nebo celoročně propojovat studenty napříč republikou. Organizátoři, kterých je přes 80,

jsou rozděleni do takzvaných sekcí, jako je například marketing nebo produkce.

Jednou ze sekcí je také dramaturgie, ta vybírá a zve umělce do programu. Na ulicích díky ní uvidíme třeba již tradiční Skate Contest, který probíhá ve spolupráci se Světadílnou. Začne na Piaristáku a bude se přesouvat po historickém městě. V úterý bude u Dynama zase možnost legálně sprejovat na nově otevřenou zeď.

Filmová dramaturgie zase nabídne autokino s filmem Chvilky, což je autobiograficky laděná sonda do života mladé ženy a v pondělí od čtvrt na devět představí krátké filmy v loďkině, kdy první část bude věnována převážně dětem (Anifilm) a později bude ke zhlédnutí výběr filmů z letošního ročníku FAMUFESTU.

Nejlákavějšími body divadelní dramaturgie bude open air představení Maryša, kde se přenesete do malebného prostředí moravské vesnice a komentovaná generální zkouška oratoria Mesiáš, která bude probíhat na otáčivém hledišti v Českém Krumlově a kde v šerosvitu ožije strhující biblický příběh.

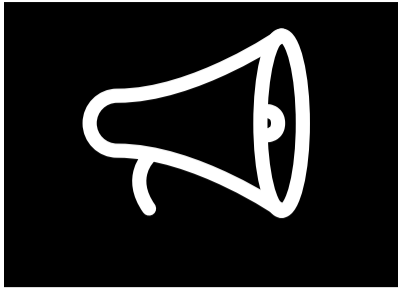
Kavárenská vás zase určitě přitáhne na Travesti show, během které uvidíme taneční vystoupení české skupiny umělců Golden Cats, kteří se převlékají za známé české zpěvačky a celebrity a fashion show Street code Aussig 400, což je aktuální individuální zoom z města.

A o nejočekávanější bod programu, tedy páteční open air, se postará hudební dramaturgie, ta v pátek nabídne kapely Skywalker, The Valentines, Siamese elephants nebo Bratři. Jindy vystoupí třeba High Hi, Manu Destra, Wyfe, I love You Honey Bunny anebo Island Mint.

Na které body programu přijdete a na které ne, už je na vás, ale všechny budou stát za to. Proto nezapomeň sledovat jak Instagram Majálesu, tak i facebookovou událost. Na webu budejovickymajales.cz si zase můžeš zkontrolovat celý program, udělat si rezervaci nebo se třeba podívat na letošní kandidáty na krále celého majálesu.

text: Hermína Ottová, grafika: Ivana Kahounová

„Nikdy!
Češi se
nevzdávají!“

– 80 let operace Anthropoid

Středa 27. května 1942. Nebe je od rána potaženo světle šedou mázdrou, lidé spěchají do práce a protektorát Čechy a Morava se probudil do nového dne, který neměl být ničím odlišný od toho předchozího. V 10 hodin 35 minut však pražskou Libní otřese ohlušující rána – nablýskaný Mercedes zastupujícího říšského protektora Reinharda Heydricha je zasažen bombou. Jan Kubiš a Josef Gabčík se nesmazatelně zapisují do historie.

V letošním roce si připomínáme výročí 80 let od uskutečnění operace Anthropoid, která je považována za nejvýraznější odbojový čin v Československu za druhé světové války. Členy výsadku byli Jan Kubiš a Josef Gabčík (možná je též slovenská varianta jména – Jozef, ovšem vzhledem k tomu, že sám Gabčík se celý život podepisoval jako Josef, ponecháváme i v tomto článku českou variantu jména; pozn. redaktorky) a cílem celé operace byla likvidace zastupujícího říšského protektora a šéfa Hlavního úřadu říšské bezpečnosti (RSHA) SS-Obergruppenführera Reinharda Heydricha. Atentát nakonec, i přes všechny obtíže způsobené celým sledem nepředvídatelných náhod, skončil úspěšně a obávaný „řezník z Prahy“ dne 4. června 1942 na následky zranění zemřel. Gabčík a Kubiš svým činem zbavili svět jednoho z nekrutějších a nejnebezpečnějších mužů Třetí říše a dosáhli také vytyčeného politického cíle celé akce – odzúdnání platnosti Mnichovské dohody.

Nesmíme však opomenout, že atentát měl i negativní důsledky, především pak vyhlazení obcí Lidice a Ležáky a popravu 263 spolupracovníků výsadkářů v Mauthausenu v říjnu 1942 a lednu 1943. Jan Kubiš a Josef Gabčík padli 18. června 1942 po bezmála sedmihodinové boji proti nacistické přesile v kostele svatých Cyrila a Metoděje v Resslově ulici spolu s výsadkáři Adolfem Opálkou, Janem Hrubým, Jaroslavem Švarcem, Josefem Publíkem a Josefem Valčíkem. Na výzvy, aby se obránci kostelní krypty vzdali, se Němci dočkali jasně odpovědi: „Nikdy! Nikdy! Češi se nevzdávají!“ Příčinou prozrazení

úkrytu parašutistů a celé sítě odbojářů byla zrada výsadkáře Karla Čurdy, který podlehl tlaku vypjaté situace a udal se gestapu.

Ve spojitosti s 80. výročí Operace Anthropoid připravila městská část Praha 8 oslavy této akce, které proběhnou ve dnech 27.–28. května. Program začne v pátek 27. v 9:30 hod. v zatačce u památníku operace Anthropoid, kde se bude konat rekonstrukce samotného atentátu, vzpomínkový akt a slavnostní přehlídka vojáků v dobových uniformách a historických vozidel. Následně se oslavy přesunou do ulice U Českých loděnic do areálu Löwitova mlýna a do Thomayerových sadů, kde budou probíhat po zbytek pátku a též v sobotu. V rámci bohatého programu vystoupí například skupina Taxmeni či skotští dudáci, připravena bude také přednáška Filipa Šíra s názvem V+W v Americe a ve 21 hodin bude v obou dnech oslav promítán film Jiřího Sequense Atentát. Podrobný program oslav, včetně časového harmonogramu, lze nalézt přímo na stránkách městské části Praha 8: www.praha8.cz/Anthropoid.

Pokud byste si chtěli výročí připomenout jen s pár přáteli či s rodinou, určitě stojí za prohlídku murálu Operace Anthropoid výtvarníka Jakuba Marka. Jedná se o uměleckou graffitovou malbu – tzv. mural art, která zobrazuje tuto historickou událost od seskoku parašutistů přes atentát až po boj v kryptě kostela v Resslově ulici. Murál se nachází u zastávky tramvaje Vychovatelna na Praze 8 a zabírá 80 metrů dlouhou zeď.

Ti z vás, kdo nejsou velkými příznivci cestování na malé i velké vzdálenosti, mohou využít webové stránky Vojenského historického ústavu (dále jen VHÚ), který připravil sérii poutavých článků zaměřujících se na přípravu i provedení atentátu, ale také na práci odbojářů v protektorátě a na osobu Reinharda Heydricha. Články vychází postupně na stránkách VHÚ v rámci projektu ATENTÁT – OPERACE ATHROPOID – 80 LET od září 2021 a budou nadále zveřejňovány až do léta 2022.

text: *Patricie Horová*; foto: *vhu.cz*

Komediantem na vlastní kůži

Kultura, divadlo, opera. Pro některé z nás milované téma, pro jiné španělská vesnice. Tak či onak, změt chaotických výmyslů těch, kdo za tím od začátku stojí. Co ale předchází tomu, co se před námi na jevištních prknech děje?

Úkolem umění je v lidech vyvolat emoce a přinést jim hluboký prožitek, jak má ale člověk v sále plném lidí vytvořit tu správnou atmosféru? Mít dobré herce a režiséra totiž zdaleka nestačí, a pokud počkáte po představení u zadního vchodu divadla, překvapí vás nejspíš, kolik lidí, o kterých byste si to třeba nikdy nemysleli, k divadlu vlastně patří.

Za operní soubor mohou říct, že kromě sólistů, sboru, orchestru, baletu a hlavních osob ve středu dění, v čele s režisérem, scénografem a dramaturgem, je totiž třeba mít po ruce zvukaře, osvětlovače, maskérky, vlásenkárky, ale také oponáře, rekvizitářky, techniky, díky kterým se může scéna rozmanitě měnit, a nekonečně mnoho dalších.

Slijte to všechno do velkého hrnce spolu s dlouhými dny a ještě delšími nocemi strávenými v prázdném divadelním sále a nekonečnými zkouškami a vznikne divadlo, jak má být. Občas je

to k zbláznění. Na vlastní kůži se již několikrát rokem ale utvrdím v tom, že i přes občasné utrpení to stojí za prožití toho, jak kouzelný je život umělcův.

Ze začátku je to všechno krásné, za chvíli se vám začnou všechny skladby zářvat hluboko do mozku, a až vám po dvou týdnech večerních zkoušek končících pozdě v noci někdo v poledne po dopolední zkoušce řekne na rozloučenou „Dobrou!“, poznáte, jak zblbnutí vlastně jste.

Postupem času se na vás opera podepíše. Ve sluchátkách posloucháte vřestící árie, choreografie baletu znáte z paměti a z fleku byste dokázali zazpívat kteroukoliv část jakékoliv role.

Po nespočtu zkoušek tedy následuje generální zkouška, která jako by už byla naostro, a poté premiéra. Sem se sjedou čestní hosté divadla, všichni co stáli u zrodu inscenace, kritici, na konci představení je dlouhá děkovačka, hercům se nosí květiny a po zavření opony se připijí šampaňským.

Jak je to krásné, tak je to také smutné. Každým odehraným představením totiž ubývá těch, co teprve budou, a je těžké loučit se s inscenacemi, které mají

naplánováno jen pár repríz.

My jsme po dlouhé době divadelní pauzy s operou Mefistofeles v rámci festivalu Opera 2022 vyjeli do Prahy. Hrál se ve Státní opeře, mnozí z nás byli poprvé mimo prostory Metropolu, Otáčivého hlediště nebo jiných lokací v Jihočeském kraji a nádherný sál s mnohem větší kapacitou, než mají právě prostory, kde běžně hrajeme, nás uhranul.

Představení bylo úplně vyprodané, tudíž nervozita byla mnohem větší než za normálních okolností, ale na závěr se nám dostalo mohutných ovací ve stoje, což nejen mě dohnalo k slzám.

Být součástí něčeho tak výjimečného, ať už ve formě umění, sportu či čehokoliv jiného, člověku přinese mnoho krásných zážitků a zkušeností. Pokud tedy máte možnost věnovat se tomu, co vás dělá šťastnými, užívejte toho naplno, odpočiňte si od stresu ze školy a povinností, a jestli se vám do toho samotným nechce, přijďte se třeba do divadla alespoň podívat. Jak už víte, dá to spoustu práce a každé tleskající ruce potěší bláznivé umělce o trochu víc.

text: *Anna Pečlová*, foto: *Martina Root*

Kryptoměny v Evropě (ne)ohroženy

Dva roky připravovaný návrh Evropské unie na přísnou regulaci kryptoměn známý jako MiCa byl v polovině minulého měsíce zamítnut Evropským parlamentem. Regulaci kritizovala široká veřejnost i odborníci.

Markets in Crypto-asset regulation (MiCa) neboli regulace trhů s virtuálními aktivy by měla Evropu připravit na měnící se trh budoucnosti. Poprvé se o regulaci kryptoměn začalo debatovat ještě před začátkem pandemie v roce 2019, finální podobu získala o dva roky později. MiCa shrnuje navrhované změny do čtyř nejdůležitějších bodů.

Prvním z nich je opatření ohledně soukromých kryptoměn navržené především z obavy kolem projektu Facebooku, který plánoval spustit svou vlastní kryptoměnu diem/libra. Pod tlakem veřejnosti a kvůli obavám o bezpečnost projektu od něj Facebook upustil.

V dalších dvou bodech se MiCa zaměřuje na uvádění nových kryptoměn na trh. ICO a nové stablecoiny neboli digitální žetony navázané na konvenční měnová aktiva nebo alespoň kryté takovými aktivy budou muset obsahovat při uvedení takzvaný white paper, úvodní dokument k nově vydávaným projektům. Proces by měl probíhat podobně jako při uvádění firem na burzu a znamenal by především konec pro časté pochybné investiční tokeny.

První tři body jsou z pohledu inves-

torů většinou pozitivní, zaměřují se totiž primárně na bezpečnost koncového uživatele a měly by zajistit větší kontrolu nad zprostředkovateli kryptoměn. Důvodem nepřijetí návrhu byl především čtvrtý bod zakazující tzv. proof-of-work měny.

Proof-of-work konsenzus je koncept, na kterém funguje většina původních kryptoměn včetně Bitcoinu nebo Ethera. Ověřování transakcí v tzv. blockchainu (jde o jakousi globální decentralizovanou účetní knihu) spočívá v tom, že uživatelé poskytují svoji výpočetní techniku, která za ně počítá složité matematické rovnice, čímž ověřuje jednotlivé transakce. Tento proces ale využívá velké množství elektrické energie, která je z velké části vyráběná z neobnovitelných zdrojů.

Právě tyto kryptoměny měla MiCa zakázat, povolen by byl udržitelnější a ekologičtější konsenzus, tzv. proof-of-stake, který k autorizaci jednotlivých plateb nepotřebuje velké množství výpočetní techniky. Problém tkví v tom, že ne každá kryptoměna může být přeměňována na ekologičtější proof-of-stake, Ethereum sice tento krok plánuje udělat a představení takzvané Ethereum 2.0, u Bitcoinu by to však bylo nereálné. „Technicky to možné je, ale vznikla by tím jiná měna. Pokud to část komunity nepřijme, dojde k takzvanému forku, tedy rozdělení měny,“ říká Jakub Jedlinský z krypto poradenské společnosti Aftlift. Prakticky by to znamenalo konec Bitcoinu v EU. Evropa tvoří v současnosti největší trh s kryptoměnami na světě a jejich částečným zákazem by ekonomika utrpěla značné ztráty.

„Ve výboru europarlamentu pro ekonomické záležitosti jsme právě odmítli návrh, který požadoval zákaz obchodování s krypto, jako například Bitcoin v EU. Je to velmi dobrá zpráva a vítězství zdravého rozumu,“ uvedl ve zkratce na Twitteru europoslanec Ondřej Kovářik. O zbylých částech regulace bude jednat Evropská komise, Evropský parlament a Evropská rada v následujících měsících v takzvaném trialogu.

text: *Simon Rybář*,
foto: *forbes.cz*

BUDSIDE — taneční škola z budějovické čtvrti, kde naučí tančit i největší poleno

Českobudějovická taneční skupina Budside se specializuje na tanec známý pro své spojení spleťtých pohybů, akrobacie a rytmiky původem z městských ulic, takzvaný streetdance. Vzniku dnešní taneční skupiny se zkušenými trenéry tvořící fenomen českobudějovické taneční scény předcházelo uskupení tanečníků Želi, Fake, Višvi a Oldy vytvořené již v roce 1998. Od té doby nabízí široké veřejnosti lekce tance určených primárně pro zájemce o streetdance a breakdance.

Jedno odpoledne jsme se sešli s Matějem, Oldou a Erikem, abychom si popovídali právě o taneční škole Budside a o jejich vlastním pohledu na tanec. Mají za sebou mnoho let zkušeností, účasti na tanečních soutěžích či v battlech (tanečních soubojích mezi tanečníky). Dozvíte se, jak probíhají jejich lekce tance, jak to funguje v taneční komunitě a možná naberete inspiraci či odvahu začít s tancem. Třeba právě u kluků z Budside.

Jak dlouho tancujete a co pro vás tanec znamená?

M: Já tancuji sedmým rokem, v Budsideu teda šestým, ale předtím jsem tancoval pro jeden muzikál. A co pro mě tanec znamená? To je dost těžká otázka. Dá se říct, že už je to pro mě druhý domov a rodina. Tanec je pro mě druhý jazyk, proto bych ho chtěl jít dál studovat, protože mě to hrozně zajímá a baví. Je vtipný, že člověk to na sobě pozná jak fyzicky, tak mentálně, když není dlouho na tréninku. Dnes jsem trénoval asi po dvou měsících a jsem zas vysmátý na týden dopředu.

O: Myslím, že od roku 1996, kdy jsem šel prostě někam tancovat, ale to s dnešním streetdance nemá nic společného. Byl to jen taneční kroužek. Pak jsem viděl spolužačku na taneční soutěži, kde dělali klasický hipopový krok. Nějak se to spojilo, pohltilo mě to a od té doby, asi od roku 2000, jsme začali s kluky blbnout s breakem. No a pro mě to znamená vlastně celý život, když to vezmu po té citové stránce, naplňuje mě to a vyplňuje ten volný čas.

E: Pro mě je tanec už takový návyk, když jsem bez něho, cítím se divně, a je to vlastně taková forma terapie.

Jaké tance Budside nabízí? Čím jsou tance charakteristické?

O: Laicky by se dalo říct, že streetdance a breakdance. Když bychom to ale chtěli říci přesně, tak streetdance je vlastně balík všech možných stylů. U breakdance je ideální mix všeho, což je rytmika, akrobacie, někdy nějaké „sebevražedné pohyby“. Když tanečník pochopí celou techniku a vlastně i kulturu tance a všechno okolo, zjistí, že v každém tom stylu může být ještě jedinečný i on sám, a odlišit se tak od ostatních. Když jsi pokročilejší, jde právě hodně o individualitu a různorodost. Na battlech ten originálnější většinou vyhrává, protože tím porotu zaujme.

E: U streetdance jsou různé styly. Je to třeba house, poppin, lockin, dancehall atd. Breakdance je hlavně charakteristický tím, že se používají různé točivé prvky, hlavně na zemi. No, a pak je tam ještě párový tanec, který bychom chtěli rozjet, tomu se říká hustle. Je to zas něco jiného a to je fajn. Ta škála všech stylů je široká a každý si může najít svůj styl. Je důležité říct, že každý styl se tancuje na jinou hudbu.

M: S mojí generací spolu tancujeme už dlouho a opravdu každý máme vlastní styl tance.

Účastníte se během roku nějakých tanečních soutěží nebo akcí?

E: S dětmi, které učíme streetdance, jsme teď po koruně soutěžili v choreografiích. Postoupili jsme do Prahy, no a snad budeme postupovat ještě dál. A pak samozřejmě nějaké battly, kam jezdíme jak se školou, tak s crew. Vždy, když se koná nějaká soutěž, snažíme se jí zúčastnit. Snažíme se občas pořádat i vlastní akce, ale jiného typu, jako třeba párty nebo i výstavy.

O: Mimo korunu se pořádají taneční akce každoročně. Největší soutěž, na kterou se jezdí, je Taneční skupina roku, kterou pořádá myslím Evropa 2. Na té jsme teď byli v Jindřichově Hradci třetí. Když je možnost, snažíme se pro děti dělat i workshopy s lidmi, co jim můžou v tanci něco předat. A my, co jsme dělali největší akci v Gerbeře, to byl BUDWars, velký battle ve spolupráci s Budvarem. Díky sponzorovi ta akce byla na úrovni, tenkrát za námi přijeli z celé republiky. #spolupráce

E: To, o čem teď mluvil Olda, jsou vlastně choreosoutěže, kde předvádíme, co jsme se naučili na tréninku. Je to hlavní výstup každé taneční školy za celý rok. Zároveň se ale snažíme, aby si děti vyzkoušely i freestyle, kdy jim ukážeme nějaký taneční krok, který se pak snaží zapojit v battlu. Soutěže tohoto typu

pořádají taneční školy docela často.

M: Často jsme jezdili na South Rocks do Strakonice a obecně do Prahy. U nás v Budějovicích jsme nejednou vystupovali i na Majálesu.

Je pro vás v taneční sféře někdo inspirací nebo byl vzorem, když jste s tancem začínali?

E: Olda. (smích) Když to vezmu za sebe, tak já chtěl tancovat hrozně dlouho, ale stydl jsem se přijít na ten první trénink. Na internetu najdeš spousty videí, ale na tréninku je to jiný. Prvotním vzorem je vždy nějakým způsobem trenér, takže to pro mě byli právě Olda a další lidi z naší crew. Když se ještě pořádalo SDK, což bylo velké soustředění a vlastně takový streetdance kemp, tak tam jezdili i zakladatelé streetdance, se kterými ses pak mohl potkat a ještě si s nimi dát workshop. A dnes, v době instagramu, je inspirace fakt hodně.

O: Za nás jsi jen věděl, že někdo tancuje. Měl jsi doma jednu kazetu s klipem a nějak ses to učil z televize. Kolikrát se stalo, že si chtěl tu kazetu někdo půjčit, ale já ho odmítl a prostě to uvidím nejdříve dvěstěkrát já a teprve pak on. Tenkrát se sešlo pár kluků, někdo dělal streetdance, ten zas maloval graffiti, a tak se začalo.

Co byste ze své zkušenosti poradili lidem, kteří se na první hodinu tance bojí přijít?

O: Je to srážka s neznámým, ale záleží, jaký první dojem na tebe udělá ten trenér. Myslím, že se k lidem chováme normálně a ta komunita tady je skvělá. Z mojí zkušenosti za ta léta jsem v taneční komunitě nepotkal nikoho, kdo by nebyl fajn. Je to boj každého z nás se odhodlat. Ten první krok je vlastně to nejjednodušší, začátky nejsou vůbec těžké. Tančit naučíme i největší poleno.

E: Já to měl taky tak. Asi dva roky jsem o klucích věděl a pak mě to zpětně štválo, že jsem nepřišel dřív. U nás nenutíme lidi, aby na své první lekci tancovali, ale třeba se přišli jen podívat. Nesmíš se bát. Když to udělat chceš, tak to udělej.

M: Ať vypadáme jakkoliv, tak jsme tolerantní a jsme fajn parta. Nebojíme se přijmout mezi sebe kohokoli. Hlavně je to rozhodnutí, co ti může změnit život.

O: To je vlastně náš zářný případ, že na ten trénink přijdeš a neodejdeš už nikdy.

Dá se žít tancem?

M: Určitě, spousta lidí to zvládá.

E: V Čechách asi většinou v Praze, ale dá. Je to o tom, jak si to člověk naplánuje. Můžeš tanec vyučovat několik hodin

týdně, ale pak jde zas stranou ta tvoje svoboda v tanci. Pak samozřejmě, pokud jsi v tom hodně zkušený, můžeš jezdit na soutěže a vyhrávat ceny. Kdybychom to ale porovnali s jinými sporty, tak z tance zas tolik peněz nejde. Myslím, že se to možná i změní kvůli olympiádě, kde má být v Paříži breakdance už jako olympijský sport.

O: Ano, všude, kde se setkáš s tancem. V televizních show, na soutěžích, večířkách, moderování battlů a tak. Cíl je samozřejmě předávat, co umíš, a pokud tě to dokáže finančně uživit, tak je to win win.

Jak velký je dnes zájem o taneční kurzy?

O: Přijde mi, že nějaké velké vlny zájmu či nezájmu se nedějou. Možná před pár lety jsme si mysleli, že to trochu upadá. Tím, jak děti dospívají a mění se jim zájmy, tak odpadají a zůstávají potom ti nejméně. Vnímáme, když se nějaká parta rozpadá, ale ono zas něco nového vždy vznikne, třeba o tom ani nemusíme vědět a za tři roky potkáme kluky, jak někde perfektně tancují. Je ale možné, že vlna zájmu bude stoupat s olympiádou, protože to začne být vše mediálně propálené.

E: To je zajímavá otázka. Přijde mi, že se větší zájem projevil třeba okolo roku 2010 společně s filmy o streetdance. Hodně lidí tak tenhle tanec poznalo a přitáhlo je to k tomu.

A ta parta lidí se prostě nějak nabaluje. Kámoška to řekne kámošce, pak ti vyspěje ségra, tak tam vezmu ségru a začne tam chodit taky... Často se nám teď stává, že se k nám lidi po letech vrací a zjistí, že je to pořád baví a umí to, za to jsme rádi. I po koruně se nás sešlo víc, než jsem čekal. Myslel jsem, že ta úroveň tance klesne, ale spíš mi přijde, že se do toho lidi dali s ještě větší vervou.

Co říkáte na taneční kulturu v Česku?

O: Na to, jak jsme malý prd ve středu Evropy a můžeme být téměř zanedbatelní v porovnání třeba s Francií jako tanečně pokročilou zemí, tak tu máme lidi, co jsou schopni se rovnat těm nejlepším tanečníkům. Asi na to nemám žádný negativní názor, jsem rád, že tu máme lidi, kteří nás v tanci posouvají dál. Hlavní je, že lidi tancují a podporují se v tom.

E: Přijde mi, že střední generace tanečníků je teď silná a hodně vystřelila do světa, protože je tu ta správná taneční komunita, kde si nikdo nehází klacky pod nohy, spíš naopak, lidi se tu podporují.

text: Veronika Podlahová, foto: budside.cz

Obchod, kde můžeš prodávat své produkty i ty!

Obchod s autorskou tvorbou Place Store se v Českých Budějovicích nachází v České ulici a nabízí nejen doplňky do bytu či šperky, ale i krásné prostředí a přátelskou atmosféru. V našem městě vyrostl krásný obchod, který nemá takovou pozornost, jakou by si zasloužil. Můžete zde najít věci od šperků, krémů na tělo, dobré kávy a čaje až po oblečení a domovní doplňky.

Interiér je vkusně a moderně vybaven, malý prostor prodejny je využit naplno a působí útulným dojmem. Hned při vstupu si můžete všimnout stolu se šperky – náramky, náhrdelníky či prstýnky. Za ním se nachází regál s péčí o tělo a papírovými doplňky. Při průchodu do zadní části obchodu

upoutá vaši pozornost zed plná malých přáníček a nad nimi visících plátěných tašek. V zadní části se nacházejí stojany s oblečením, kde můžete najít kousky od spodního prádla a ponožek až po šaty a džíny.

Cílem obchodu je prosadit české a slovenské umělce či tvůrce. Obchod má pobočky v mnoha městech po celé České republice, například v Praze, Zlíně, Táboře či Brně. Zajímavostí je, že na tomto krásném místě se mohou prodávat i Vaše výtvoři! Stačí na stránkách Place Store vyplnit formulář a Váš sen se může stát skutečností! Přejeme mnoho úspěchů do dalších let a stálé a spokojené zákazníky.

text a foto: Veronika Matlová

m a j á l e s o v í

Adam Hříč
král GJV

Myslíš, že máš nějakou vlastnost, kterou ostatní králové nemají?

Ano.

Slovní hříčku škola ro(c)ku jsi vymyslel sám, nebo ti s ní někdo pomohl?

Ve škole kolovalo mnoho nápadů typu rock, underground a osmdesátky. Bylo tedy jasné, kam chceme téma směřovat, a protože mám sám k rocku hodně blízko, vzpomněl jsem si na tuhle dnes už legendární filmovou klasiku.

Máš nějaké oblíbené studentské kapely?

Jednou z mých oblíbených studentských kapel jsou nováčci Úraz proudem. Druhým favoritem je Dříví v Lese, kteří na to, z jaké školy jsou, hrajou fakt dobře.

Věříš, že dokážeš BIGY překazit další výhru v řadě a že opět přineseš vítěznou korunu svojí škole?

Jasně, že věřím. Je konečně na čase, aby se koruna vrátila domů.

Znáš se s ostatními krály? Jestli ano, co na ně říkáš?

Ano, Jirka Dušák – měl by šanci, ale pohřbil to tématem, a Ondra Franěk – měl by šanci, ale chodí na Husovku.

Co bys vzkázal čtenářům Vedneměsíčníku?

Ve dne měsíc nesvíti.

Jíří Dušák
král Jírovcovky

Jak probíhala volba krále na tvé škole a proč tví spolužáci zvolili zrovna tebe?

Volba na Jírovcovce probíhala prostřednictvím Februálesu.

Selektivní metodou se ze všech kandidátů z každé třídy vybrali finální dva, kteří si to spolu rozdali v tanečním battlu, a ten, který se nejlépe svíjel do rytmu hudby, poté vyhrál v celoškolském hlasování.

Co pro tebe znamená Majáles?

Majáles pro mě znamená s kámošema felení, hudby poslouchání, kalení a slunění. Skvěle a hlavně dlouhý studentskej festák, kterej si každoročně užije spousta lidí. Nicméně poslední dobou stáli králové Majálesu za houbu, takže je na čase to změnit.

Jak moc velkou podporu máš ve své škole? Dokážeš díky ní zvítězit?

Nejsme největší škola, ale zato máme největší srdce a to nám přinese vytožené vítězství!

Dostal jsi nějaké cenné tipy a rady od tvého předchůdce?

K Jindroví si chodím pro radu každou chvíli. Vyloženě tip na výhru jsem zatím ale nedostal.

Proč sis vybral téma husiti?

Husity jsem vybral, protože je to epický téma, který donutí všechny překonvertovat a hlasovat pro Jírovcovku. Až ostatní uslyší naše chórály, rozutečou se jak při rozchodu na školním výletě.

Co bys vzkázal čtenářům Vedneměsíčníku?

Vzkaz čtenářům Vnocislunečnicku: Nefetuj – není to dobrý pro tvoji potenci. Zajímej se o kulturní dění okolo sebe, ať ti neunikne dobrej koncert. Ať v tobě neutučá vůle žít! (A samozřejmě volte gymji.)

Minulý rok jsi byl součástí Budějovického Majálesu jako organizátor. Je pro tebe velká změna účastnit se ho nyní jako král?

Ano, rozhodně je jiné podívat se do středu Majálesu skrze krále, ale nadšený jsem stejně.

Myslíš, že ti zkušenosti s Majálem mohou přinést nějaké výhody?

V jistém směru určitě, ale že bych měl výraznou výhodu oproti ostatním králům, to se říct nedá. Většinu svých zkušeností jsem získal od králů Bigy z minulých ročníků.

BIGY teď vyhrálo dvakrát za sebou. Dokážeš titul vítěze obhájit, a skórovat tak hatrick?

Bezpochyby.

Poradil ti Kryštof Caesar (vítěz minulého ročníku) nějaké cenné triky a tipy?

Poradil mi, jak být správný srdcař BIGY.

Proč zrovna téma Matrix?

Škola rozhodla.

Co bys vzkázal čtenářům Vedneměsíčníku?

Volte BIGY!

Martin Tetour
král Bigy

Jaký je tvůj největší koníček/záliba?

Vždycky jsem miloval fotbal a to mi zatím drží. Jinak jsem bývalý profesionální tenista, dnes se tomuto krásné sportu věnuji již jenom rekreačně. Mezi své záliby bych zařadil i historii, která mě baví.

Proč bys právě ty nejvíce zasloužil vyhrát Majáles?

Šel jsem do toho naplno, a když něco dělám, dělám to pořádně.

Myslíš, že máš na své škole velkou podporu? A proč?

U nás na gymnáziu byl zájem o Majáles bohužel vždy průměrný. Snad jsem já ta pravá osoba, co to zvrátí. Jinak podpora studentů letos je zatím výborná. A za to děkuji.

Tvé téma je cesta kolem světa. Proč tomu tak je? Máš už hodně nacistovano?

Měl jsem v rukávu ještě jiné alternativy, ale „cesta kolem světa“ je dobrý kompromis a univerzál. Každý si v tom najde svoje. Nacistovano mám hodně, ale zatím jsem neopustil rodný kontinent.

Už víš, za koho půjdeš v průvodu?

Ano.

Co bys vzkázal čtenářům Vedneměsíčníku?

Udělejte si v květnu čas a podpořte Gymnázium Česká na Majálesu! Děkuji.

Matěj Barták
král České

králové

Jan Hrdlička
král OA Husova 1

Králem jsi již po druhé v řadě, to nebývá moc obvyklé. Co tě motivovalo k tomu se stát králem znovu?

Moje největší motivace asi byla podpora, kterou jsem měl ze strany školy, dále také to, že mě to prostě baví.

Co hodláš letos změnit? Myslíš si, že pro tebe bude výhoda, že sis kralování již vyzkoušel?

To se neříká nahlas. To, že jsem králem po druhé výhoda jistě bude.

Co bys na minulém ročníku ocenil jako nejlepší a co bys naopak Majálesu vytknul?

Minulý rok bych nejvíce ocenil organizaci a super tým lidí. Negativa mě teď úplně nenapadají.

Proč sis vybral téma lázeňství šviháci? Pomáhal ti někdo s výběrem?

Téma klasicky vybrala škola, měli jsme návrhy a proběhlo hlasování.

Všimli jsme si, že pod instagramovým příspěvkem majálesových králů máš velkou podporu mezi spolužáky. Jsou to právě oni, kteří tě nejvíce motivují?

Ano, přesně to jsou oni! Jsou moji a jsou naprosto nejlepší!!

Co bys vzkázal čtenářům Vedneměsíčníku?

Podporujte své krále, Majáles nestojí na králich, ale na celé škole!

Máš nějaké přednosti, které ti pomohou vyhrát Majáles?

Řekl bych, že mé logické uvažování a rychlost mi budou hodně nápomocné.

Co nebláznivějšího si na své škole zažil?

Nic zas tak bláznivého se u nás neděje, maximálně volby krále Majálesu by stály za řeč.

Chtěl jsi kandidovat sám od sebe, nebo tě k tomu někdo navedl?

Ke kandidatuře mě zavedla moje touha boje za spravedlnost a nuda ve škole, ale jinak jsem se přihlásil dobrovolně.

Máš nějaké motto, kterého se držíš?

Sranda musí bejt. Je asi mé nejoblíbenější.

Patří moderní umění mezi tvé zájmy? Proč sis vybral právě toto téma a souhlasí s ním i zbytek školy?

Moderní umění mi přišlo jako úžasné téma na Majáles, protože je velice obecné a jde hlavně o představivost a váš úhel pohledu. Škole to je převážně jedno a s lepším nápadem nikdo nepřišel, takže nemají jinou možnost.

Co bys vzkázal čtenářům Vedneměsíčníku?

Je to v hlavě, všechno je to v hlavě.

Daniel Bryx
král Stavárny

Jaké tvé vlastnosti ti pomohou vyhrát Majáles?

Rozhodně moje neústupnost, cílevědomost, možná i tvrdohlavost.

Líbila se ti nová série Peaky Blinders? Proč sis vybral zrovna toto téma?

Tu jsem ještě neviděl, čekám, až bude na Netflixu, a zkouknu ji. Téma mi bylo nejsympatičtější z návrhů, a hlavně Peaky Blinders miluju!

Na tvé úvodní fotce sedíš na koni. Umíš na něm doopravdy jezdit?

Jojo, ale na hodně rekreační úrovni. Byl jsem jako malý na dvou táborech, pak dlouho nic a teď jsem se k tomu vrátil.

Jaká je tvoje nejoblíbenější část Majálesu?

Zatím je to určitě plnění výzev.

Kdo/co tě nejvíce motivuje?

Už jenom to, že mě na škole zvolili, je mi velkou motivací. Motivují mě lidi ze školy.

Co bys vzkázal čtenářům Vedneměsíčníku?

Užijte si Majáles na plný grády, ať vás to potom nemrzí!

Tereza Mašková
královna ČRG

Tradičně se králi stávají především chlapi, ale ty ses stala jedinou letošní královnou. Co vedlo k tvému úspěchu?

Musím se přiznat, že nejdříve to bylo malé nedorozumění, ale potom jsem si řekla, proč do toho néjt. Je to pro mě samozřejmě velká výzva a zároveň zábava. Doufám, že budu inspirací pro holky do dalších ročníků Majálesu.

Myslíš si, že fakt, že jsi tu jediná slečna, může mít nějaké výhody?

Kluci budou bojovat čestněji a jako gentlemani. Věřím, že gentlemani ještě nevymřeli. Ale žádné šetření, kluci!!

Máš nějaký speciální vztah k farmaření? Proč sis téma farmářů vybrala?

Vztah k tomu úplně nemám, to se musím přiznat, ale vím, že je to důležitá a těžká práce. Rozhodli jsme se jako celek s mojí třídou. Přišlo nám to jako dobré téma, které ještě nebylo.

Jaké kvality by podle tebe měla správná královna mít?

Myslím si, že správná královna na Majáles má být dravá a také zdravě drzá, samozřejmě férová a mít kladný vztah ke sportu.

Co by sis přála, aby byla letošní finální disciplína?

Jízda na wakeboardech, ať je něco úplně nového. Máme tady nový wakeboard park, tak proč toho nevyužít.

Co bys vzkázala čtenářům Vedneměsíčníku?

Doufám, že se rozhovor bude líbit, a přijďte všichni fandit.

Petr Skamene-
král Zdrávky

Ondřej Franěk
král Husova 9

Kdyby sis měl vybrat nějakou superschopnost, která by to byla?

Kdybych mohl mít nějakou superschopnost, chtěl bych umět cestovat časem. Kdo taky ne, kouknout, jak naši měli ty školy bez internetu, to zní skvěle.

Co všechno bys byl ochoten pro Majáles obětovat?

Tak záleží, za ten pražskej bych třeba moc nedal, ale tady to má tu atmosféru „studenti studentům“, což mi přijde hrozně pěkný. A co bych byl ochoten obětovat? To uvidíme ve výzvách.

Jaký máš dojem z ostatních králů?

Konkurence je silná, o tom žádná, ale to se dalo čekat. Jinak všichni vypadají jako sympatíci, tak snad to bude přátelská rivalita.

Pomáhal ti někdo s výběrem téma Hawaii? Proč sis toto téma zvolil?

S naším tématem to už ze začátku bylo dost zajímavý, prvně jsem se připravoval na Horacia z Kriminálky Miami, pak jsem se učil mafiánem a nakonec Hawaii. Výběr byl kolektivní, ale jsem rád, že takhle dopadl, do tématu jsem se hnedle vžil.

Jaký má tvoje škola vztah k Majálesu? Podporují tě spolužáci?

Abych pravdu řekl, po covidové přestávce jsem si všiml, že se třetáci od nás chtěli účastnit více než kdy jindy. Spolužáci jsou vlastně hnací motor celé akce, takže jsem za jejich podporu rád.

Co bys vzkázal čtenářům Vedneměsíčníku?

Tenhle rok patří Husovce, nic lepšího vzkázat ani nejde!

Marek Frojda-
král SŠIPS

Proč ses chtěl stát králem vaší školy?

Budete se divit, ale já vlastně ani nechci. Byl jsem vybrán kamarády, kteří mě požádali, zda bych se tohoto postu neujal. Jelikož mi bylo jasné, že být králem Majálesu je pro mě hračka, souhlasil jsem.

Jak na vaší škole volba krále probíhala?

Díky naší skvělé kampani a mé skvělé pověsti na škole byla volba mé osoby pro každého, kdo měl alespoň trochu rozumu, jasnou volbou. Korunovace byla velkolepá. Zatančil jsem si oslavný tanec s několika děvčaty, pronesl slavnostní proslov a pomalu se připravoval na následné oslavy této výhry.

Čím jsi spolužáky přesvědčil, aby ti dali hlas?

Dobře mířená kampaň a silný lídr přesvědčili všechny nerozhodné voliče, zatímco nedali moc šancí na úspěch ostatním kandidátům.

Myslíš si, že bude mezi králi velká rivalita, nebo jste spíš kámoši?

Mezi ostatními králi určitě jistá rivalita bude, avšak tato rivalita se bude týkat hlavně druhého a třetího místa. První je totiž nekompromisně moje.

Je pro tebe Majáles velká výzva?

Majáles pro mě jistou výzvu představuje. Jsem zvyklý na vystupování na veřejnosti a na vysokou oblibu u děvčat, avšak i přesto se trochu bojím, že z časových důvodů budu muset některá z nich odmítnout, což mi bude moc líto. Jinak ze soutěží jako samotných strach nemám.

Proč sis vybral téma devadesátky?

Devadesátky byla velká divočina, a tak se mi to líbí. Pod tématem samotným si každý může představit něco jiného a to dává prostor pro kreativitu.

Co bys vzkázal čtenářům Vedneměsíčníku?

Volte ČAG.

Míkuláš Kolařík
král ČAGu

Máš rád filmy? Vybral sis právě proto téma filmové postavy?

Ano. Jsem cinefil a filmy mě už od mala fascinovaly. V kině trávím víc času, než je zdrávo.

S jakou filmovou postavou se nejvíce ztotožňuješ?

S Michalem z Pelíšků.

Jaké vlastnosti na tobě ostatní oceňují?

Jsem empatický.

Dokážeš svoji školu vyhajpovat?

Myslím, že ano.

Zúčastnil ses minulých ročníků Majálesu?

Co tě na něm nejvíce baví?

Nezúčastnil.

Co bys vzkázal čtenářům Vedneměsíčníku?

Život je jako film a je jen na Vás, jaký děj a žánr bude mít.

text: Lucie Procházková, foto: Dan Kubát

Porcelánové zázraky aneb porcelain_ka

Kateřina Halabrinová se našla v porcelánu už v době svých studií a rozjela v tomto odvětví vlastní byznys.

O její firmě jsem se dozvěděla vcelku nedávno a hned mě zaujala. Kačku jsem požádala o pár fotek, abych si mohla představit, jak to vůbec vypadá a co všechno se dá z porcelánu vyrobit. Byla jsem příjemně překvapená, když mi ukázala tak krásné nádoby, a dokonce i náušnice. Okamžitě jsem věděla, že se chci dozvědět víc a podělit se o to s vámi, čtenáři a čtenářkami Vedneměsíčníku.

Kde ses poprvé setkala s porcelánem?

Design keramiky a porcelánu jsem vystudovala, na samotný porcelán jsem se zaměřila až v posledních letech. Baví mě jeho elegance a čistota. Když něco hodně chceš, musíš si za tím pevně jít a neustále zkoušet. Stejně je to i při tvorbě porcelánu a jakékoliv jiné tvorbě. Celý život se učíme.

Dosáhla jsi ve své kariéře nějakých úspěchů?

Zda jsem dosáhla úspěchu? Pro mě je úspěch, když je zákazník spokojený s mou tvorbou, když mu doma dělá radost hrnek na ranní kávu nebo květinák na pokojovku. Jsem šťastná, když druhému udělá radost něco, co jsem sama vytvořila, a zdobí to lidské domovy.

Co tě přivedlo k nápadu udělat si z toho svůj vlastní byznys?

Porcelán pod svou značkou Porcelain_ka tvořím necelé dva roky, aktivně se však keramice/porcelánu věnuji již přes deset let od dob svých studií. Dlouhodobě jsem měla vize, že se chci pustit do nějaké vlastní autorské tvorby a to jsem si postupem let i splnila, ale je za tím spousta dnů a nocí práce. Celé to vnímám tak, že člověk to musí opravdu chtít a jít si za tím. Musí to být především jeho „láska“, ze které se později může stát plnohodnotný podnik. Stále jsem na rozcestí, chci to celé posunout ještě mnohem dál.

Jakou techniku při výrobě používáš?

Porcelán odlévám do sádrových forem, následný dekor volím spíše jemný, jak můžete vidět na mém Instagramu či e-shopu. Ráda si hraju s designem, ale co je pro mě důležité, tak aby se stále zachoval minimalismus a elegance samotného výrobku.

Co všechno je možné z porcelánu vyrobit, popřípadě co všechno tvoříš ty?

Vše je o lidské fantazii a šikovnosti. Vytvořit se dá téměř cokoliv. Co ráda vytvářím já, tak jsou například vázy, ikebany a hrnky/kalíšky zdobené například nějakým organickým útvarem, zlatem

apod. Inspiraci nejvíce čerpám venku, v přírodě, na cestách a taky z každého nového dne.

Kde tě můžeme s tvými porcelánovými výrobky zastihnout?

Následující události, jarmarky a akce vždy uvádím na svém instagramovém profilu @porcelain_ka.

Máš nějaké plány, sny nebo třeba přání do budoucna?

Určitě je jich spousta, ale jak se říká, vše má svůj čas, a tím se řídím i já. Nemohu prezentovat něco, s čím si ještě nejsem sto procentně jistá. Mám ráda, když jsou lidi „skromní“ v tom slova smyslu, že vědí, kdy nastane ten správný okamžik to ukázat světu. Je to převážně o trpělivosti a neustálém zkoušení. Sny a přání rozhodně mám, jedno z nich je to, že bych v blízké budoucnosti ráda otevřela i kamenný obchod. Zatím hledám to správné místo.

Doufám, že se vám rozhovor líbil a třeba si i uděláte menší radost z koupením nějakého pěkného porcelánového výrobku. Kačku a její porcelán můžete najít na již zmiňovaném instagramovém profilu porcelain_ka nebo na e-shopu porcelain_ka.cz.

text: Valentýna Ševčíková,
foto: Kateřina Halabrinová

Cestou necestou Dánskem, ale jak to udělat?

„Nelituji žádného dne, kdy jsme byli na cestách!“

Tuto větu řekl Miroslav Zikmund, český spisovatel, který společně s Jiřím Hanzelkou po druhé světové válce procestoval svět od Jižní Ameriky po Japonsko.

Věřím, že mnozí z nás mají podobný sen. Projít svět, poznat cizí kultury, ale jak s tím vším začít? Sama jsem cestovatel začátečník, mám za sebou jen pár cest. Možná vám ale tento článek i tak dodá inspiraci a chuť vydat se někam na vlastní pěst.

V létě 2021 jsem se poprvé vydala do zahraničí bez rodičů, letadlem k tomu všemu úplně poprvé. Do Dánska se mi na dva semestry přestěhoval strejda, takže jsem sbalila malý batůžek, kamaráda a jeho batůžek, vlakem jsme dojeli do Vídně a brzy ráno odletali směr Kodaň a rodinné znovuzhledání.

Pozor, při letech brzy ráno je doprava na vídeňské letiště složitější. První MHD jezdí až po 4. hodině. Noční autobusy jedou, jen pokud si je předem objednáte, nebo je vždy možnost přespání na letišti. Ve Vídni mají u některých gatů pohodlné sedačky, takže pokud nebude zbytky, nemusíte se bát.

Dánsko je nejjednodušší procestovat na kole. V Kodani jsme si je půjčili přes aplikaci Donkey Republic a projeli jsme město od sochy Malé mořské víly, přes Christiansborg až k barevným domečkům přístavu Nyhavn. Za návštěvu také určitě stojí Christiania, což je nezávislý mikrostát plný hippies a multikulturní čtvrtí Nørrebro.

Na pár dní jsme se potom přesunuli směrem na západ do studentského městečka Horsens, kde jsme se vykoupani v Severním moři, a rozhodli se přespát jednu noc v nedalekém lese. Téměř celá Skandinávie je totiž posetá takzvanými sheltery, dřevěnými, většinou volně přístupnými přístřešky s ohništěm, ve kterých lze zadarmo nocovat. Ten náš jsme sdíleli se dvěma Holanďany, kteří až do Dánska přijeli na kolech. Vyprávěli nám o zážitcích z cesty, my jim ty naše, vypili jsme láhev vína a už jsme je nikdy neviděli.

Nakonec jsme také navštívili město Vejle, známé hlavně díky futuristickému obytnému komplexu Bølgen (vlna) a umělecké budově Fjordenshus postavené uprostřed přístavu. Pro milovníky přírody se kousek od města rozkládá rozlehlý park Dyrehaven s volně procházejícími se daňky, my jsme si tam před cestou na letiště dali odpolední klid, což není po náročných dnech toulání se od věci. Ať totiž chceme nebo ne,

dříve nebo později nás turistika a neznámá krajina omrzí a už se jen těšíme na svoji postel a vývar od maminky.

I přes všechny strasti ale Dánsko stojí za návštěvu! Překvapí vás sice vysoké ceny (dánská koruna je v přepočtu něco málo přes 3 české koruny) a ne vždy hezké počasí, ale nezapomenutelná atmosféra ve vzduchu vám brzy začne proudit žilami. Dobrodruhům doporučuji připlatit si v letadle za krosnu a vydat se sem s karimatkou a spacákem. Rozmístění přístřešků, u kterých již byla zmínka, najdete nejlépe v aplikaci Shelter.

O pár tisíc kilometrů níže

Ze severu se přesunme na jih, na ostrov Malta. Letenky jsme opět našli z Vídně za cca 600 Kč (nejčastěji hledáme na webu Ryanair, Hronzovy letenky, Skyscanner nebo Letuška), a pokud někdy narazíte na levné letenky, neotálejte s koupí, každou chvíli se zdrazují, zvláště pokud dostupnost konkrétní destinace hlídáte a navštívujete stránku často.

Na Maltě vás jako první praští do očí doprava naruby. Auta zde totiž jezdí vlevo (Malta je bývalou britskou kolonií). My jsme sem letěli během jarních prázdnin, a ačkoliv už z jihu začalo jaro, foukal silný vítr a se zataženou oblohou přicházela zima.

Nejsme ale žádné dámičky a postupně se vydáváme do městeček Rabat a Mosta. Pro mě, jakožto někoho, kdo nikdy nevytáhl paty z Evropy, byla Malta velmi zvláštním úkazem. Pískové zbarvené domy vypadají, jako byste se ocitli někde na Blízkém východě, píše se zde sice latinkou, ale maltština zní spíš jako arabština než kterýkoliv jazyk, kterým se mluví v Evropě. Pokud ale navštívíte některý z místních kostelů (většina Maltanů jsou křesťané), přiblížíte se, i když jen o trochu, domovu.

Nejvíce turisticky oblíbenými městy jsou Mdina (bývalé hlavní město ve středu ostrova) a hlavní město Valletta s nekonečným množstvím nádherných uliček plných kaváren a restaurací. Vallettou jsme se vlastně celý den jen tak bez cíle toulali, všechen stres jako by se z nás vytratil, a nakonec jsme si dali večeri v restauraci, čímž jsme krásně zakončili náročný den.

Ani noční život na Maltě nechybí. Pokud toužíte po seznámení s lidmi z celého světa a večeru, na který nezapomenete, vyrazte do města St. Julians. My jsme si tu jako chudí studenti vyhlédli bary, které zrovna měly happy hour, a tam jsme se zdržovali až do chvíle, než byl ten pravý čas navštívit klub. Ten náš se jmenoval Footloose, přeplněn lidmi praskal ve švech, na parketu nebylo k hnutí, ale lidé se dávali do řeči mnohem bezstarostněji než u nás a za jeden večer jsme se stihli seznámit s nespočtem cizinců.

Nejkrásnějším zážitkem pro mě ale byl ostrov Gozo, na jehož prozkoumání bych si nejraději vyhradila minimálně týden navíc. Procházení po útesech vysoko nad rozbouřeným mořem by mě dlouho neomrzelo. Turistů jsme vzhledem k tomu, že jsme zde byli mimo turistickou sezónu, potkali minimum, a zdálo se, jako by příroda kolem nás byla jen a jen naše. Za Gozo doporučuji si vyhradit minimálně dva dny. Převoz sem jezdí každých třicet minut a platí zde stejné jízdenky jako na MHD na Maltě.

Pokud se na Maltu někdy rozhodnete vyrazit, musím vás informovat o utrpeních, která jsem tu musela absolvovat. Tím prvním je voda, ač se to zdá jakkoliv směšné. Na Maltě z kohoutků totiž teče odsolená voda z moře. Chutná tedy naprosto příšerně, nedá se pít a bohužel jste tedy odkázáni na balené vody z obchodů. Co se potravin dále týče, povinně musíte ochutnat místní typické jídlo pastizzi. Jsou to slané kapsy plněné maselem nebo ricottou, na kterých se hned stanete závislými.

Musím vás také varovat, že pokud se bude váš jídelníček, stejně jako ten náš, skládat převážně z pytlíkových polévek a ovesných kaší, budete po příjezdu domů schopni sníst tolik rohlíků s máslem, jako nikdy předtím.

Nic z toho však nepředčí všechny ty zážitky, které s vámi zůstanou a které pak budete vyprávět svým dětem, až budou poprvé chtít někam vyrazit samy.

text a foto: Anna Peclová

Do světa s prázdnou kapsou

Když jsme byli malí, tak jsme nejspíš všichni přemýšleli, jaký bude náš život, až vyrosteme. Určitě spousta z nás měla cestovatelskou dušičku, která si přála procestovat celý svět. Já a spousta dalších lidí v našem okolí je toho určitě skvělým příkladem. Jak si však ale v našem věku takový sen splnit, když chodíme s prázdnou peněženkou a nemáme ani pomalu na autobusovou jízdenku? Jelikož se blíží prázdniny, tak jsem se rozhodla s Vámi sdílet pár tipů, jak si co nejlépe vyrazit za dobrodružstvím.

Na úplný začátek cesty bychom si měli něco našetřit. Vždycky se v našem rozpočtu najde nějaká věc, která jde utáhnout, abychom do ní nedávali tolik peněz. Mohou to být častá kávička s kamarády nebo zbytečně utracené peníze za věci, které zkrátka nutně nepotřebujeme. Stačí mít pár kaček a můžeme vyrazit.

Doprava častokrát bývá jedním z největších výdajů, jsou však i možnosti, jak lehce ušetřit. Existuje spousta stránek, kde se nachází zvýhodněné letenky i klidně za pár stovek. Po Evropě se dá levně cestovat i vlakem a též jako studenti máte s In Kartou od ČD slevu do 26 let.

Dnes existuje spousta programů, se kterými můžete snadno vycestovat, např. skloubením cestování a práce. Tzv. Work and Travel je spojení těchto dvou věcí. V dnešní době existuje několik programů, které toto nabízí.

Zkrátka odjedete do nějaké destinace, kde např. jeden měsíc pracujete a druhý měsíc za vydělané peníze cestujete. Spousta škol nabízí program Erasmus. S Erasmem můžete vyrazit do zahraničí na jeden týden, ale nabízí studování v cizí zemi i třeba na jeden celý semestr. Díky stipendiu dostanete na ubytování a základní potřeby. Jedna z nejlevnějších možností je stát se dobrovolníkem. Někde pomáháte a za to dostanete jídlo a ubytování. Toto se častokrát uplatňuje na farmách či v hostelech. Existuje spousta dalších možností, ale my už se vrháme dál.

Jak ušetřit za ubytování? Pokud vyrazíte do přírody, je jasnou variantou stan a spacák. Tzv. Couchsurfing neboli bydlení u lidí v domácnosti je skvělé na poznání místních a jejich kultury. Dále můžete bydlet u lidí výměnou za to, že se jim postaráte o domácí mazlíčky nebo o byt či dům, když jsou pryč. Toto se nazývá House sitting.

Jak ušetřit za jídlo se liší destinacemi. V Evropě je nejlevnější si dovézt potraviny z domova či nakupovat v supermarketech a pak si samostatně vařit. Jiné je to třeba v Asii, kde se najíte na místních trzích za pár kaček.

Tak doufám, že jsem ve Vás probudila touhu si sbalit batoh a vyrazit za dobrodružstvím.

text: Magdaléna Budínová,

foto: Pinterest

Škola, kde studoval i TGM – pět měsíců na prestižním vídeňském gymnáziu

Říká se, že střední škola je nejlepším obdobím života. Zároveň je to prý nejlepší období pro sbírání nových zkušeností pro budoucí život. Já měla navíc minulé pololetí možnost vyzkoušet i trochu jiný typ střední, konkrétně Akademické gymnázium ve Vídni. Pro porovnání rakouské školy s českou nemohu použít nic jiného než svoje vlastní dojmy a poznatky z pěti let na Biskupském gymnáziu v Českých Budějovicích.

Prvním velkým (příjemným) překvapením pro mě byl fakt, že nejsem jedinou cizinkou ve třídě. Právě naopak! Na nové škole mě přivítalo multikulturní prostředí plné milých žáků různých národností i náboženských vyznání. Hned od začátku jsem však byla udivena neosobním přístupem učitelů k mým spolužákům. Během výuky jsem občas měla pocit, že učitelé nejví o některé zájem. Pokud by si někdo z mých učitelů v české škole ještě po dvou letech nezapamatoval moje jméno, přišlo by mi to určitě značně demotivující.

Akademické gymnázium, přezdívané zkráceně AKG, patří k těm nejprestižnějším v zemi. Jen pro zajímavost, mezi bývalé studenty se řadí několik držitelů Nobelovy

vy ceny, významných politiků, a dokonce i první československý prezident. AKG nabízí pouze osmiletý studijní obor. Škola je převážně humanitně založená a dbá na velmi intenzivní výuku cizích jazyků. Všichni mí rakouští spolužáci plynule konverzovali ve francouzštině a angličtině, bez jakýchkoliv problémů překládali

latinské texty od Vergília či Caesara a při odpoledním vyučování opakovali italská, španělská nebo ruská slovíčka. I přesto, že se o Bigy často mluví jako o jazykovém gymnáziu, k těhle rakouské škole má ještě hodně daleko. Pro nás běžné předměty jako chemie nebo informatika si rakouští studenti mohou vybrat až na volitelných

předmaturitních seminářích, běžně se totiž vyučují pouze jeden nebo dva roky.

Novým pro mě byl styl ověřování znalostí školáků, který se poměrně zásadně lišil od toho našeho. Zatímco na Bigy nemají učitelé sebemenší problém zavolat nás pěti až šesti testy týdně, v Rakousku je zaveden úplně jiný systém. Dovolte mi představit největší postrach všech mladých Rakušánů, takzvanou Schularbeit. Schularbeity jsou poněkud extrémnější verzi našich čtvrtletních prací. Na tyto dvou až tříhodinové testy se všech důležitých předmětů se žáci připravují celé pololetí. Jelikož nejsou během roku téměř zkoušení ani testováni, výsledek testu jim jednoznačně rozhodne finální známku na vysvědčení. Špatná známka z této čtvrtletky může pak tedy rozhodně zkazit náladu.

Na Akademickém gymnáziu začíná výuka nadějných školáků ve stejný čas jako u nás, v osm hodin ráno. Domů se studenti dostávají buď v půl druhé, nebo po odpoledním vyučování pro vyšší ročníky po čtvrté odpolední. Celkem nepochopitelné se mi zdálo řešení, nebo spíše neřešení, školního stravování. Škola se o výživu svých žáků jednoduše nestará.

Polední stravování svých dětí mají tedy na krku nejčastěji rodiče. V případě odpoledního vyučování se musí spolehnout na jídelní řetězce typu McDonalds či Starbucks nebo oblíbenou rakouskou klasičku, supermarket SPAR, který se v centru Vídně nachází doslova na každém rohu. Po asi desáté pizze za devadesát centů a pátých hranolkách z McDonalds mi začala nečekaně moc chybět česká školní jídelna.

Menším zklamáním pro mě byl školní kolektiv. Připadalo mi, že na rozdíl od Bigy chybí na AKG týmový duch. Můj dojem byl možná ovlivněn tím, že jsem za pouhých pět měsíců, které navíc proběhly během covidové pandemie, neměla šanci plně se zapojit do všech školních akcí, jako například přípravy každoročního školního pleasu.

Celkově jsem za tuto zkušenost nesmírně ráda. Z pobytu jsem si přivezla nejen lepší znalost němčiny, ale i mnoho zážitků a zkušeností. Poznala jsem, že rakouské školy mají stejně jako ty české mnoho kladných i záporných stránek. Myslí, že bychom se ale mohli od Rakušánů v oblasti školství leccos přiučit.

text: Linda Janoutová,

foto: wikipedia.de

Stojí za obrovskou popularitou Bridgertonu kvalita?

Historický romantický seriál Bridgerton se již dlouho drží na prvních příčkách sledovanosti a oblíbenosti na platformě Netflix. Vzhledem k této oblíbenosti jsem se na něj rozhodla také podívat, byť obvykle seriály příliš nesleduji. Podle popisu jsem se docela těšila, ale spíš jsem se měla připravit na nejhorší. Jen tak by totiž seriál snad předčil má očekávání.

Nejprve bych se ráda zaměřila na celkový vizuál seriálu. Ten hodnotím rozhodně pozitivně. Krásné, byť historicky ne dokonale přesné kostýmy, výborná kamera i hudba, skvěle herecké výkony. Během prvních pár dílů má snímek i docela dobrý spád a hezky od-sypá. Bohužel, jen pár prvních dílů. Pak už se totiž hlouběji dostáváme do děje, a tady nastává problém.

Příběh je poměrně jednoduchý, mladá dívka se má vdávat, ačkoli je krásná a z prvu velmi populární, vzhledem ke sledu událostí nakonec její oblíbenost klesá a nikdo o ní nemá zájem. Jenže ona se zoufale snaží provdat. Uzavře tedy úmluvu s jedním vévodou – budou předstírat zájem jeden o druhého, ona aby přitáhla pozornost, on aby ji naopak snížil. Postupně se ale ze vztahu „na oko“ stane něco víc. Jak už

jsem psala, jednoduché. Nepotěší, ne-urazí. Problém nastává až ve chvíli, kdy se postavy snaží situace odehrávat se na začátku 19. století řešit dnešním smyšlením a mentalitou. Postavy se tím stávají nepatřičnými a celá zápletka čím dál tím nerealističtější.

Další problém vidím v přehnaném množství sexuálních scén, které, alespoň v mých očích, celému seriálu rozhodně nepřidávají. Kdyby je tvůrci nahradili něčím smysluplnějším – výrazným dějovým zvratem, další zápletkou nebo něčím, co by dokázalo přikreslit poměrně ploché postavy, byl by seriál Bridgerton o hodně zajímavější a nejspíš bych se i podívala na další série. Ačkoli mi historické nepřesnosti opravdu vadí, jsem schopná je odpustit, pokud je tento nedostatek vyvážen něčím jiným. Což se nestalo.

Mám-li tedy shrnout obecné pocity, jsem zklamaná. Očekávala jsem historické romantické drama a dostala červenou knihovnu v hezkých kostýmech. Chápu, že mnohým může seriál připadat jako dobrá oddechovka na cestu z nudy, ale pokud hledáte zajímavé historické drama, musím doporučit spíš Pýchu a předsudek od Jane Austenové.

text: Anna Janáková, foto: ČSFD

Ještě není pozdě na záchranu planety

Už přes 47 tisíc lidí sleduje Instagram organizace Greenpeace Česká republika, na němž upozorňují na dění okolo naší planety. Co se za poslední dobu tedy stalo?

Amazonie se blíží bodu zvratu, po jehož dosažení by deštný prales zanikl. I proto, že pralesy se kácí kvůli půdě pro pěstování různých plodin, jenže tyto plantáže jsou úrodné jen chvíli.

Vědci objevili poprvé v krvi mikroplasty. Věděli jste, že člověk sní průměrně za den v mikroplastech brčko, za týden kreditku a za rok hasičskou helmu?

Znečištěný vzduch dýchá 99% lidstva. Každoročně kvůli tomu předčasně zemře 7 miliónů lidí, nejvíce trpí chudší země.

Bod zlomu, oteplení o 1,5 stupně Celsia, by měl nadejít už začátkem příštího desetiletí. Nejvíce následky skleníkového efektu trpí ale rozvojové země, ztrácejí nejen vodu pitnou, ale i tu užitkovou, tím přicházejí o úrodu a ceny rostou, v Sýrii proto začala občanská válka, ovšem brzy se to nebude týkat jen rozvojových zemí, ale i nás.

Tak a teď už konec negativních zpráv, protože ještě není pozdě, ale co bychom museli denně obětovat? Zpráva IPCC od organizací OSN přinesla i řešení, do roku 2030 mohou být emise poloviční například díky solární a větrné energii a zbavování fosilních paliv, zachycování a ukládání uhlíku v zemědělské půdě anebo obnově ekosystémů a zalesňování. Ale co můžeme změnit přímo my? Preferujeme jízdu na kole a hromadnou dopravu, obětujeme jednu za čas maso, nahradíme živočišné zdroje rostlinnými (nejmenší uhlíkovou stopu zanechávají luštěniny – fazole, hrách, cizrna a čočka), a snižme tak emise skleníkových plynů až o 84 procent. Kdybychom rostlinné zdroje snížili o polovinu, zmenšíme emise až o 40 procent, proto změňme stravovací návyky.

Sledujme a podporujme organizace jako Zálouhujme nebo Zachraň jídlo, nekupujme rychlou módu, měňme být jen malý kus světa kolem sebe, třeba vysadme strom a budme v budoucnu třeba jako Hikmet Kaya, bývalý lesní inženýr z Turecka, který se svým týmem zasadil 30 miliónů stromků.

text: Hermína Ottová

Těšíte se do školy? Ne? Pojďme to změnit!

Je krásný čas, kdy školní rok pomalu končí a studenti a učitelé nedočkavě vyhlížejí prázdniny. Čas maturit, přijímacích zkoušek, majálesu. Ve vzduchu je cítit léto, dovolená, prostě bude pohoda. Tento čas nás ale také může motivovat k zamyšlení nad tím, co děláme a proč to vlastně děláme.

Chodíte rádi do školy? Těšíte se tam? Většina šestiletých dětí vám potvrdí, že se do první třídy těší. Na spolužáky, paní učitelku a taky na spoustu nových věcí, které tam na ně čekají. Děti jsou od přírody zvědavé, chtějí se učit novým věcem. V předškolním věku často opakovaná otázka „proč?“ je toho jasným důkazem.

Tato přirozená dětská zvědavost se však začne pomalu vytrácet. Kupodivu právě v šesti letech. Čím to je? Faktorů je jistě více, trůfám si však tvrdit, že hrobník dětské zvědavosti je z velké části škola.

Dnešní mládež nic nezajímá, slychá-

POSLEDNÍ SLOVO

vám kolem sebe často. Myslím, že tomu tak není. Mládež jen často nezajímá, co zajímá dospělé, a naopak. A pravidla hry ve škole určujeme my, dospělí. Pak se ale nemůžeme divit, že učitelé před sebou vidí celý den jen znužené obličeje.

Jsem přesvědčen, že mladé lidi jde získat i pro někdy náročnou školní látku. Zásadní je studentům sdělit, proč se mají to a to učit. Jak málo ale učitelé pracují s tímto prvkem motivace ve svých hodinách! Je to, jako kdyby vám někdo nařídil přeházet hromadu písku z jedné strany na druhou a odmítal vám říct důvod. Možná by vás i považoval za drzého člověka. Jak byste reagovali? Nedělali byste nic, možná byste činnost jen předstírali. Pokud byste se nemohli vzepřít, tak byste tuto práci udělali zlostně. Pokud možno co nejrychleji. Na kvalitě provedené práce by vám určitě nezáleželo, o nějaké radosti z práce nelze ani mluvit.

A přesně v této situaci jsou často žáci a studenti, kteří se učí něco a neví proč. Bohužel to často neví ani učitel, je to prostě v učebním plánu a basta.

Studenty lze získat i tím, že řešení problému hledají sami. Třeba při skupinové práci. Učitel vypráví příběh, žáci pak mohou přemýšlet, jak dopadne, jak by se třeba zachovali oni sami. Při hodině mateřského jazyka lze více pracovat s texty, které jsou studentům blízké, diskutovat o nich... Místo klasiky, kdy učitel studentům nadiktuje jméno autora, jeho díla, přečte se rychle krátká ukázka a jede se dál, protože „nestiháme“.

Proboha, co nestiháme? Učební plán? A není lepší probrat něco pořádně, aby to

studenti zažili, vstřebali? Aby nešlo jen o „biflování“ něčeho, co stejně krátce po přímě zapomenu?

Škola se stala skanzenem, je odtržena od reality, spousta věcí se dělá prostě proto, že se to tak dělalo vždy. Mohli bychom dlouze psát o (ne)využívání informačních technologií, které jsou součástí našeho běžného života. Ve škole žáky ale pořád můžeme se sešitem a propiskou.

Škola se musí radikálně změnit, současný stav je podle mě těžko udržitelný. Každá reforma musí začít u učitelů. Pedagog má v ruce klíč od dětské duše. Hezké vybavení, počítače, kvalitní plán mu může pomoci, přesto ale základ úspěchu tkví v jeho osobě.

Potřebujeme nalákat do školství schopné lidi. Jedná se o skvělou práci, kterou si člověk opravdu může užít. Jako učitel potká- vám mnoho inspirativních mladých lidí, od kterých se spíše učím já. Jejich názory a postoje jsou pro mě zajímavé. Nebojte se stát dobrými učiteli, díky kterým se budou žáci do školy těšit. Pojďme společně změnit školství zespoda.

A tak vám přeji, aby se vám ve školách líbilo. Abyste potkali učitele, kteří vás budou motivovat, kteří vám vytvoří příjemnou atmosféru a kteří vás samozřejmě něco naučí. Něco, co se hodí do života, nejen do testu. Učitelům pak přeji dobré studenty a nadšení do práce. Sobě nakonec přeji, abych dokázal pracovat pro své žáky naplno. Abych mnoho z vás brzy potkal jako své kolegy. Nebojte se stát učiteli, je to super.

Ale teď si hlavně užijte ty prázdniny... text: Jiří Heller

ZAPOJ SE!

Náš tým je po celý rok otevřen všem pisálkům, básníkům, kreativcům,

jednoduše každému, kdo se nebojí odpoutat své básnické střevo ze řetězu! Že jsi nic podobného nikdy nezkusil? Jsi začátečník? To byl kdysi každý z nás. Proto dobře víme, že začátky jsou nejtěžší a s radostí tě jimi provedeme. Stačí nám jen napsat na náš FB nebo email redakce@vednemesicnik.cz.

A nebo nejlépe **přijď na jednu z našich schůzek**, o kterých se včas dozvíš na našem facebooku.

Vednemesíčník vychází za podpory:

České Budějovice

Šéfredaktoři:
Simon Rybář,
Lucie Procházková, Kristýna Janů

Redaktoři:
Anna Janáková, Anna Pražáková,
Magdaléna Budínová,
Veronika Podlahová, Valentýna Ševčíková,
Patricie Horová, Veronika Matlová,
Barbora Nosálová, Lucie Procházková,
Linda Janoutová, Simon Rybář,
Hermína Ottová, Anna Pecllová

Poradci:
Martina Mašková, Martin Volný,
Lukáš Hypša, Daniel Jež,
Petr Kuthan